

Sygnatura akt VI Ka 1103/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 lutego 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Krystyny Marchewki Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2014 r.

sprawy **A. S. (1)** ur. (...) w Z.

syna Z. i E.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 21 sierpnia 2013 r. sygnatura akt VII K 146/13

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

VI Ka 1103/13

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 21 sierpnia 2013r., sygn. akt VII K 146/13, apelację wniósł obrońca oskarżonego A. S. (1).

Zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zarzucając obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 kpk, poprzez uznanie, że zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na negatywną prognozę kryminologiczną w stosunku do A. S. (1), podczas gdy wywiad środowiskowy i wyjaśnienia oskarżonego, którym dano wiarę, wskazują na pozytywną prognozę kryminologiczną względem oskarżonego. Zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w przyjęciu, że w sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu, w szczególności poprzez przyjęcie, że postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy tryb życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa nie przemawiają za orzeczeniem kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Stawiając takie zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres próby w granicach określonych ustawą.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów i wniosków apelacji uznając je wręcz za oczywiście bezzasadne.

Apelujący argumentował trafność swego stanowiska odwołując się do tego, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, posiada stałą pracę, wywiązuje się z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dzieci, a także przyznał się do winy.

W ocenie obrońcy odbywanie przez oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności uniemożliwi dalszą realizację obowiązku alimentacyjnego, wpłynie na zerwanie kontaktu oskarżonego z dziećmi i może skutkować tym, że po odbyciu kary zasili on szeregi bezrobotnych.

Analizując taką argumentację nie trudno zauważyć, że apelujący przeszedł do porządku dziennego nad kwestią dotychczasowego trybu życia A.S. ocenianego przez pryzmat poszanowania przez niego porządku prawnego. Tymczasem fakty dotyczące tego aspektu życia oskarżonego świadczą o nim wybitnie negatywnie, a to nie mogło pozostawać bez wpływu na rozstrzygnięcie o karze.

A. S. popełniając przestępstwo przypisane mu w niniejszej sprawie, polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego pomimo obowiązującego zakazu takiego prowadzenia, miał już za sobą dwa wyroki skazujące za popełnienie przestępstw z art. 178 kk., /za które omawiany tu zakaz orzeczono/, co sprawia, że wszystkie te czyny pozostają w ścisłym faktycznym związku, tym bardziej, że w dniu zdarzenia oskarżony także nie był trzeźwy prowadząc samochód w stanie po użyciu alkoholu.

W obu wcześniejszych wyrokach oskarżonemu wymierzono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. W biegnących w obu sprawach okresach próby oskarżony, pomimo świadomości, że jego zachowanie poddane jest szczególnej kontroli dla weryfikacji zasadności przyjęcia względem niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, po raz kolejny dopuścił się umyślnego naruszenia porządku prawnego.

Swoją postawą oskarżony doprowadził także do zarządzenia wykonania jednej z warunkowo zawieszonych kar.

Wszystko to jednoznacznie i dobitnie świadczy o całkowitej nieskuteczności stosowanych dotychczas wobec oskarżonego środków probacyjnych. A. S. nie wykorzystał danej mu dwukrotnie szansy na zmianę stosunku do obowiązującego prawa, na wdrożenie się do jego przestrzegania.

Patrząc zatem przez pryzmat uprzedniej karalności oskarżonego nie sposób dopatrzeć się okoliczności, które realnie przemawiałyby za tym, że A. S. daje gwarancję poszanowania prawa w przyszłości, a więc, że można wobec niego przyjąć pozytywną prognozę kryminologiczną.

Konstatację taką umacnia jeszcze ta okoliczność, że w toku postępowania toczącego się w niniejszej sprawie oskarżony dopuścił się kolejnego przestępstwa, a to z art. 178 a § 4 kk., za które został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze w sprawie VII K 49/13.

Tak więc, wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego, ani względem właściwości osobiste oskarżonego i jego dotychczasowy tryb życia, ani też na jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa nie dostarcza żadnych przekonujących argumentów za zasadnością ponownego stosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Ustalenie przez sąd meriti, że brak jest podstaw do zastosowania tej instytucji nie jest obarczone błędem i wynika z dogłębnej analizy wszystkich czynników, które winny mieć wpływ na orzeczenie o karze.

A. S. (1) jest sprawcą niepoprawnym, niepoddającym się resocjalizacji poprzez oddziaływanie środkami probacyjnymi, bo nawet świadomość nieuchronności poniesienia odpowiedzialności karnej za przestępstwo w sprawie będącej w toku nie była w stanie powstrzymać oskarżonego od przedsięwzięcia następnych przestępnych zachowań.

Okoliczności wskazane przez obrońcę, jakkolwiek nie są pozbawione znaczenia przy doborze środków karnej represji, to jednak, w świetle powyższych, tak negatywnie charakteryzujących oskarżonego faktów, nie mogą być uznane za mające na taki dobór wpływ determinujący.

Zasadnie podkreślił sąd pierwszej instancji, że gdyby oskarżonemu istotnie zależało, by uczestniczyć w wychowaniu dzieci, by utrzymywać z nimi kontakt, by przyczyniać się do zaspokajania ich potrzeb życiowych, to winien zachować się w sposób odpowiedzialny i w porę powstrzymać się od działań naruszających prawo.

Z naprowadzonych względów Sąd Okręgowy uznał, że wymierzona oskarżonemu kara, jeśli chodzi o jej wymiar, nie razi nadmierną surowością, bo w pełni odpowiada charakterowi czynu, stopniu jego społecznej szkodliwości i stopniu winy sprawcy, a jeśli chodzi o jej rodzaj- prawidłowo realizuje cele prewencyjne i wychowawcze.

Akceptując całość rozstrzygnięć zawartych w wyroku sądu pierwszej instancji, a zwłaszcza nie znajdując przekonujących argumentów przemawiających za nietrafnością orzeczenia o karze, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, co skutkowało obciążeniem oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.